

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság

6.Bf.248/2021/12.

A Fővárosi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2021. november 26. napján tartott tanácsülésen meghozta a következő

v é g z é s t:

A testi sértés büntette és más bűncselekmény miatt Terheltl vádlott ellen indított büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 2021. június 24. napján kihirdetett 20.B.101/2020/65. számú ítéletét helybenhagyja azzal a vádlott 2018. szeptember 23. napjától 2018. szeptember 24. napjáig volt őrizetben.

I n d o k o l á s

[1] A Fővárosi Törvényszék a 2021. június 24. napján kihirdetett 20.B.101/2020/65. számú ítéletével Terheltl vádlottat bűnösnek mondta ki a Btk. 164. § (1) bekezdésébe ütköző és a (8) bekezdés szerint minősülő testi sértés büntettének kísérletében, valamint a Btk. 164. § (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés szerint minősülő testi sértés büntettének kísérletében, ezért – halmazati büntetésül – 2 év és 4 hónap börtönben végrehajtandó szabadságvesztésre és 2 év közügyektől eltiltásra ítélte. Úgy rendelkezett, hogy a vádlott legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra, és a kiszabott szabadságvesztés tartamába beszámította a vádlott által őrizetben, letartóztatásban, valamint bűnügyi felügyelet alatt töltött időt. Rendelkezett az eljárás során lefoglalt tárgyakról, valamint kötelezte a vádlottat a felmerült 433.835 forint bűnügyi költség megfizetésére.

[2] A tárgyaláson az ügyész három munkanap gondolkodási időt tartott fenn, majd a törvényes határidőn belül fellebbezést jelentett be a vádlott terhére hosszabb tartamú börtön fokozatú szabadságvesztés büntetés és közügyektől eltiltás kiszabása érdekében. A vádlott enyhítés érdekében fellebbezett. A védő mindkét bűncselekmény tekintetében a jogi minősítés megváltoztatása érdekében és enyhítésért jelentett be fellebbezést.

[3] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.735/2020/10. számú átiratában arra tett indítványt, hogy a Fővárosi Ítéltábla a törvényszék ítéletét a Be. 606. § (1) bekezdése alapján a büntetést kiszabó részében változtassa meg akként, hogy a vádlott szabadságvesztését és ahhoz igazodóan a közügyektől eltiltás mértékét súlyosítsa. Egyebekben az elsőfokú ítélete helybenhagyására tett indítványt. A másodfokú ügyészség utalt arra, hogy az ügyben a felülbírálat terjedelme a bejelentett fellebbezések tartalmára figyelemmel a Be. 590. § (3) és (5) bekezdés c) pontja értelmében korlátozott, mivel a korlátozott felülbírálat során is vizsgálható a cselekmény jogi minősítésének helytállósága. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság az eljárást a perrendi szabályokat megtartva folytatta le, ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett, az általa megállapított tényállás mentes a megalapozatlansági okoktól, így a másodfokú eljárásban irányadónak tekintendő. Az eljáró bíróság indokolási kötelezettségének eleget tett, és az általa megállapított tényállás alapján okszerű következtetést vont le a vádlott bűnösségére. A cselekmény jogi minősítése is törvényes. Álláspontja szerint azonban a halmazati büntetés középmértéket el nem érő, a büntetési tétel alsó határát alig meghaladó tartamú szabadságvesztés nem szolgálja kellően a büntetési célokat, ezért mind a szabadságvesztés, mind a közügyektől eltiltás tartamának felemelésére tett indítványt.

[4] A védő a Fővárosi Ítéltáblánál előterjesztette fellebbezése részletes írásbeli indokolását, melyben mind a jogi minősítés megváltoztatására, mind a kiszabott büntetés enyhítésére irányuló fellebbezését fenntartotta. Elsődleges indítványával kapcsolatban az 1. tényállási ponthoz fűződően kifejtette, hogy a vádlott szándéka nem irányult nyolc napon túl gyógyuló sérülés okozására. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság által megismert bizonyítékok alapján megállapított tényállás alapján nem vonható következtetés a súlyos testi sértés, illetve annak kísérlete megállapítására. Hivatkozása szerint az elsőfokú bíróság tévesen utalt mindkét tényállási pont vonatkozásában az eszközhasználatra, mert az 1. tényállási pont esetén nem is került megállapításra olyan tény, mely szerint a vádlott a cselekmény elkövetése során a sértettel szemben használta volna a kést. A kést az elkövetés helyén egy kanapéba besúrva találták meg. A védő hivatkozott arra, hogy az elsőfokú bíróság ítéletében megindokolta, hogy a sértettl sérelmére elkövetett bűncselekmény tekintetében miért nem látta megállapíthatónak az életveszélyt okozó testi sértés büntetnének kísérletét. E szerint a sértett nyakának megragadásában és szorításában megtestesülő magatartás ugyan alkalmas az életveszélyes sérülés okozására, annak bekövetkezése azonban a vádlott döntése, magatartása folytán maradt el. Mind a nyak megragadásában alkalmazott erő, mind a nyak szorításának ideje a vádlott akaratán múlt, abban őt külső tényező nem befolyásolta. A fentiek alapján a védő arra a következtetésre jutott, hogy a sértett szándéka kizárólag az általa okozott sérülések mértékéig állt fenn. Álláspontja szerint védence részéről csupán a Btk. 164. § (2) bekezdésében írt könnyű testi sértés vétsége valósult meg.

[5] A 2. tényállási pont kapcsán kifejtette, hogy védence terhére kizárólag a Btk. 164. § (6) bekezdés d) pontja szerinti maradandó fogyatékoságot okozó súlyos testi sértés állapítható meg. Ennek alátámasztásaként arra hivatkozott, hogy a vádlott az ügyetlenebbik kezébe vette a kést, illetve hogy miután az eszközt elvették tőle, nem akarta azt visszaszerezni, megelégedett a dulakodással.

[6] Másodlagos indítványával kapcsolatban a védő kifejtette, hogy tévedett az elsőfokú bíróság, amikor védence javára súlyosító körülményként értékelte hogy a sértettnek maradandó fogyatékoságot okozott, figyelemmel arra, hogy az általa indítványozott helyes jogi minősítés esetén ez már eleve értékelésre kerülne. Szintén mellőzni indítványozta a garázda elkövetési módot. Álláspontja szerint tévedett az elsőfokú bíróság, amikor vádlott ténybeli beismerő vallomását nem látta enyhítő körülményként értékelhetőnek, mert a beismerés a bűnösség elismerésére nem terjedt ki. Ezzel szemben az állapítható meg, hogy a vádlott megbánást tanúsított, és bocsánatkérését a sértettek elfogadták. Utalt még arra, hogy a vádlott a megszűnt kényszerintézkedést követően törvényszéki életmódot folytat, dolgozik, élettársi kapcsolatban él, albérletbe költözött. Ilyen körülmények között jelentős törést jelentene a vádlott életében, ha ismételten be kellene vonulnia a büntetés-végrehajtási intézetbe. Ezért a védő, akár a jogi minősítés megváltoztatásával, akár anélkül, a kiszabott büntetés enyhítésére tett indítványt.

[7] A védő külön előterjesztette az ügyészi fellebbezéssel kapcsolatos észrevételeit. Ebben kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság kellő alapossággal foglalkozott a vádlott javára és terhére megállapítható enyhítő és súlyosító körülményekkel. Az elsőfokú ítéletben rögzített súlyosító körülményeken túlmenő terhelő büntetéskiszabási körülmények már nem állapíthatóak meg, ezért a büntetés súlyosítása nem indokolt. Beadványához csatolta védence levelét arra vonatkozóan, hogy a kényszerintézkedés megszüntetését követően józan, dolgozó és törvényszéki életet él. Ennek igazolásaként becsatolta a vádlott munkaszerződését és a jövedelmére vonatkozó munkáltatói igazolást.

[8] A védői fellebbezés tartalmára figyelemmel az ügyben a felülbírálat a Be. 590. § (1) és (2) bekezdései alapján teljeskörű. Ennek megfelelően a másodfokú bíróság a felülbírálat során vizsgálta az eljárási szabályok megtartását, az ítélet megalapozottságát, az ítéletnek a bűnösség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére és a büntetés kiszabására vonatkozó rendelkezéseit, valamint az indokolás helyességét. A védői fellebbezés tartalma meghaladta a Be. 583. § (3) bekezdésének kereteit, ezért az ügyészi állásponttól eltérően, teljeskörű felülbírálatnak van helye. Az a körülmény, hogy a másodfokú bíróság a korlátozott felülbírálat keretein belül, erre irányuló fellebbezés hiányában is vizsgálhatja a bűncselekmény minősítésére vonatkozó rendelkezést, nem jelenti azt, hogy a jogi minősítést támadó fellebbezés bejelentése esetén korlátozott felülbírálatnak lenne helye.

[9] A másodfokú bíróság a felülbírálat során megállapította, hogy a Fővárosi Törvényszék tárgyalása során az eljárási szabályokat betartotta. A vádlott és a tanúk kihallgatása, valamint a szakértő meghallgatása előtt törvényes figyelmeztetéseket, kioktatásokat alkalmazott, az ügy egyéb bizonyítékait is előírt formában tette a tárgyalás anyagává. Az elsőfokú bíróság mind az előkészítő ülésre, mind a tárgyalásra vonatkozó szabályokat betartotta. A törvényszék eljárását megelőzően a kerületi bíróság a vádirati tényállás alapján az előírt eljárási rendben állapította meg, hogy a vádlott cselekménye a vádirati minősítésnél súlyosabban minősülhet, és hatáskörének hiánya miatt az ügyet a Fővárosi Törvényszékhez áttette. Az előkészítő ülésen az ügyész a vádat módosította, és a vádiratban foglalt, a bűnösség beismerésére vonatkozó indítványát nem tartotta fenn. Erre figyelemmel a törvényszék tárgyalásra tért át. Az elsőfokú bíróság az egyéb eljárási szabályokat is betartotta, az érdekeltek eljárási szabálysértésre nem is hivatkoztak.

[10] A tényállás megállapítása során az elsőfokú bíróság a szükséges bizonyítási eljárást lefolytatta, ennek során az elérhető releváns bizonyítékokat megismerte, és maga is intézkedett a szakvélemény kiegészítésére. A megismert bizonyítékokat megfelelően értékelte, és indokolási kötelezettségének is eleget tett.

[11] A vádlott az ellene folyó eljárás során nem tagadta a terhére rótt bűncselekményeket. Az 1. tényállási pontban írt cselekményt nem vitatta, a 2. tényállási ponttal kapcsolatban nem tartotta valószínűnek, hogy a késsel éppen a sértett feje irányába szúrt volna, feltételezése szerint magatartása inkább a késsel történő hadonászó mozdulat lehetett. Mindkét cselekménnyel kapcsolatban azonban úgy nyilatkozott, hogy kábítószer hatása alatt állt, ténylegesen nem emlékszik arra, hogy mi történt.

[12] A Fővárosi Törvényszék tehát a vádlott nyilatkozatát bizonyítékként nem értékelhette. Nem tévedett, amikor az 1. pont alatti tényállást az intézkedést végrehajtó rendőr tanúk vallomása, az igazságügyi orvosszakértői vélemény megállapításai és az egyéb bizonyítékok, így különösen a rendelkezésre álló orvosi dokumentáció, rendőri jelentés helyszíni szemle jegyzőkönyv és fényképfelvételek alapján állapította meg.

[13] Nem tévedett a Fővárosi Törvényszék akkor sem, amikor a 2. pont alatti tényállást a sértett nyomozás és tárgyalás során tett vallomásai, a szálló vendégeként a helyszínen tartózkodó külföldi állampolgároknak a nyomozás során tett, de felolvasással a bizonyítási eljárás anyagává tett vallomásai, a biztonsági kamera felvételeiről készült elemzés, az igazságügyi orvosszakértői vélemény, a tárgyalás során beszerzett kiegészítő szakvélemény megállapításai, valamint a rendelkezésre álló egyéb bizonyítékok, így különösen a vádlott elfogásáról készült rendőri jelentés és a biztonsági intézkedés végrehajtásáról készült rendőri jelentés alapján állapította meg.

[14] Az elsőfokú bíróság mindkét tényállási ponthoz kapcsolódóan figyelemmel volt az igazságügyi elmeorvos szakértői véleményben foglaltakra. Megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság mindkét tényállás kapcsán csak egy irányba mutató, egymást alátámasztó, a vádlott cselekvőségét megalapozó bizonyítékokat ismert meg és értékelt. Megállapítható továbbá az is, hogy a Fővárosi Törvényszék által rögzített tényállás megalapozott, mindenben mentes a Be. 592. § (1) és (2) bekezdéseiben írt megalapozatlansági okoktól, ezért a Fővárosi Ítéltábla felülbírálata alapjául elfogadta.

[15] A védőnek a jogi minősítést támadó fellebbezése nem alapos.

[16] Az elsőfokú bíróság az irányadó tényállás alapján okszerűen vont le következtetést a vádlott bűnösségére, és helyes a cselekményei jogi minősítése is.

[17] Nem tévedett a törvényszék amikor Terhelt1 vádlott bűnösségét az 1. tényállási pontban írt cselekmény miatt a Btk. 164. § (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés szerint minősülő testi sértés büntettének kísérletében, míg a 2. tényállási pontban írt cselekmény miatt a Btk. 164. § (1) bekezdésébe ütköző és a (8) bekezdés szerint minősülő testi sértés büntettének kísérletében megállapította. Helyesen hivatkozott a vádlott mindkét cselekménye kapcsán arra, hogy az önhibájából eredő bódult állapotban elkövetett cselekménye szándékos bűncselekményként értékelendő a Btk. 7. § és 18. §, valamint a Legfelsőbb Bíróság III. számú Büntető Elvi Döntése alapján.

[18] Az 1. tényállási pontban írt cselekmény kapcsán helyesen fejtette ki az igazságügyi orvosszakértői vélemény megállapításai, valamint a 3/2013. Büntető jogegységi határozat alapján, hogy bár sértett1 sértett sérülései nyolc napon belül gyógyulóak voltak, azonban a támadott testtájékra és az erőbehatás nagyságára figyelemmel négy esetben súlyosabb, 8 napon túl gyógyuló sérülés kialakulásának reális lehetősége fennállt és az a vádlotton kívül álló okból maradt el. A sértett által elszenvedett ütések helye szerint így koponyatörés, állcsonttörés, szemüreg környéki törés, arckoponyatörés, valamint fogmedernyúlvány törés, orrcsonttörés és orrsövény törés kialakulásának reális lehetősége állt fenn az elszenvedett legalább közepes erejű ütésekre figyelemmel. Helytállóan zárta ki az elsőfokú bíróság ezen cselekmény kapcsán az életveszélyt okozó testi sértés büntette kísérletének megállapíthatóságát, arra hivatkozva, hogy a vádlott saját akaratából, külső tényező befolyása nélkül hagyott fel a sértett fojtogatásával.

[19] A 2. tényállási ponthoz kapcsolódóan az elsőfokú bíróság helytállóan fejtette ki, hogy a bűncselekmény elkövetésének eszközére, a 20,5 centiméter pengenhosszúságú késre, valamint a támadott testtájékra, a sértett fejére, valamint a késsel történő támadó mozdulatok ismétlődésére figyelemmel a sértett aktív védekező magatartása nélkül életveszélyes sérülés kialakulásának reális lehetősége felmerülhetett. A vádlott nem magától hagyott fel a támadó magatartással, hanem a szálló vendégei siettek a sértett segítségére. A törvényszék a tárgyalás keretében rendelte el sértett2 sértett kézsérülése tekintetében az igazságügyi orvosszakértői vélemény kiegészítését, melynek eredményeként megállapítást nyert, hogy a vádlotti cselekménnyel összefüggésben maradandó fogyatékoság alakult ki.

[20] Az előzőekben foglaltakra figyelemmel a védőnek a vádlotti cselekmények jogi minősítését támadó, és a Btk. 164. § (2) bekezdése szerinti könnyű testi sértés, valamint a Btk. 164. § (6) bekezdés d) pontja szerint maradandó fogyatékoságot okozó súlyos testi sértés okozásának megállapítására irányuló védői fellebbezés eredményre nem vezethetett.

[21] A védőnek a kiszabott büntetés enyhítésére, míg az ügyésznek a súlyosításra irányuló fellebbezése nem alapos.

[22] Az elsőfokú bíróság ítéletében helytállóan sorolta fel a büntetés kiszabása során figyelembe vehető körülményeket és nem tévedett, amikor a büntetlen előéletű, a bűncselekmények elkövetését megbánó, kísérletként értékelt cselekményeket megvalósító vádlottat halmazati büntetésül az elsőfokú ítélet rendelkező részében írt 2 év 4 hónap, börtönben végrehajtandó szabadságvesztés büntetésre ítélte. Törvényes a szabadságvesztéssel arányos tartamban kiszabott közügyektől eltiltás büntetés is. A másodfokú bíróság álláspontja szerint a Fővárosi Törvényszék által kiszabott büntetések – az enyhítő körülmények nagyobb számára és súlyára figyelemmel szemmel – megfelelően szolgálják a Btk. 79. §-ában írt büntetési célokat.

[23] Az elsőfokú bíróság ítéletének egyéb rendelkezései is törvényesek, ezért azokat a másodfokú bíróság – helyes indokai alapján – helybenhagyta azzal, hogy a vádlott őrizetének befejező időpontjára vonatkozó ítéleti rendelkezést pontosította.

[24] A Fővárosi Ítéltábla végzése a Be. 605. § (1) bekezdésén alapszik.

Budapest, 2021. november 26.

Dr. Török Zsolt s.k.

a tanács elnöke

Dr. Mészáros László s.k.

előadó bíró

Dr. Szabó Éva s.k.

bíró

A Fővárosi Törvényszék 20.B.101/2020/65. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 6.Bf.248/2021/12. számú végzése folytán 2021. november 26. napján jogerőre emelkedett és végrehajtható.

Budapest, 2021. november 26.

Dr. Török Zsolt s.k.

